

Igor Ivko

TOČKA

Jučer je umrla majka. I to je to.

Njezine naočale ostale su položene preko rastvorenih novina, njezina vesta, kojom je štitila trule artritичne letve, kako je govorila, prebačena preko fotelje, kava primirena na dnu šalice, novac za plin koji ne stiže u radijatore, sjemenke rasute po tepihu, kovanice pripremljene za sutrašnji kruh – sve je kako je i bilo kad su je plegli na nosila, mjerili puls jagodicama i iznijeli iz zgrade.

– Es tut mir leid¹ – provukao je preko usta Murat kad sam otvorio vrata bolničke čekaonice. I meni, Murate, mislio sam, no nisam ništa rekao, sjeo sam na stolac, sljepoočnice pritisnuo šakama i čekao da se bolničke pločice spoje u ogroman kvadrat kako bi progutale svaku misao, svaku pomisao na bilo što, poput dlanova što gutaju umorom i očajem izgrizeno lice.

U jednom trenutku, onoj točki preokreta, kad još nije jasno, kad se sve sa brda surva u ambis ili kad sve krene na bolje, kad svaka misao i gesta krene u jednom smjeru, pravom ili pogrešnom, u toj točki kad čovjek još nije siguran je li to točka koja ga vodi dalje, najdalje moguće, od ovih razvodnjenih dana, je li ta točka ona koja ga vodi prema životu drukčijem od dotadašnjeg, prozračnijem, lakšem, ili je ta točka ona koja gura stvari u propast.

Sjedim u dnevnoj sobi, ne diram ništa, ne mislim ništa, naočale su i dalje prebačene preko novina, svaka stvar čeka da dođe majka, sjedne u fotelju, otpuhne mrvice sa stola i izdahne samo njoj poznat teret, sve je kako je bilo još do prekjučer navečer, kad je zadnji put legla, telefonom mi rekla da sam kupio pogrešne vrećice za usisavač, i najradije bi me sad, u deset navečer, poslala u dućan po nove, trideset šest sati kasnije čekam Marinu, koja za sat vremena dolazi po mene, da stavimo majku u lijes, njezina jedina čežnja, kako je govorila, bila je da se vrati odakle je i došla, jer ponekad postane neizdrživo, što je, mama, neizdrživo, pitao bih je, ne znam, samo je neizdrživo, i to je sve.

Naša točka, sjećam se dobro, točka na kojoj se činilo da kreće u savršenom smjeru, onako djetinjasto, intuitivno, osjećao sam, da su vrhovi spojeni s oblacima, i sve kreće, iako nisam znao objasniti, sve se konačno povezalo, kako je trebalo, pa možemo nastaviti živjeti i stvarati lijep život, kako je život zamišljen, mislio sam, ta točka preokreta, naša točka preokreta, samo što te večeri nismo znali da je to baš ta točka, stajala je učvršćena u desetoj minuti i dvadesetoj sekundi.

Sjedim u sobi, u koju se majka možda više nikad neće vratiti, primam loptu u ruke, prelazim jagodicama preko sitnih šavova, poput slijepca koji prelazi preko replike Afroditinog kipa i vraćam svaki miris, svaki šum, svaki okus, svaku boju, sve vraćeno u punoj žestini, stvarnije od stvarnosti, istinitije od stvarnosti, ljepše od svake stvarnosti, koju je u sebi imala košarkaška lopta, očev poklon dan poslije utakmice svih utakmica, finala svih finala.

*

Marina će stići svaki čas. Otišla je do benzinske po upaljač. Majka sjedi za stolom i pregledava račune. Iz kuhinje dolazi miris hobotnice koju su, opasanu ledom, poslali busom iz

¹ Žao mi je